

θαίνει ήουχος, ενώ θα κρατούσε τὰ χέρια της στά δικά του χέρια. Έγυρσε πρὸς τὴν πόρτα καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του ἐκεῖ με ὑπομονή.

Ἔξω εἶχε νυχτώσει ὅταν ἐκείνη ἐφθασε. Τῆς ἀνοίξε ἡ μητέρα τοῦ Ἐρρίκου. Εἶχαν διώξει σκολίμους τὴν ὑπηρετρία. Ἡ νέα εἶπε:

— «Καλοσπέρα, κυρία!»

— «Ἄπ' ἐδῶ», ἀπήντησε ἡ μητέρα σιγανά.

Ἡ νέα τὴν ἀκολουθῆσε.

Ἐκείνη τῆ στιγμὴ μιὰ σκιά φάνηκε καὶ ἀκούσθηκε μιὰ ὀργισμένη φωνή:

— ὦ! Εἰσθε σεῖς! Τι νὰ γίνῃ; Ἀναγκάστηκα νὰ σὰς δεχθῶ γιὰ χατῆρι τοῦ γιου μου!

Ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Ἐρρίκου καὶ συνέχισε:

— Μὴ ξεχνάτε ὅτι εἶνε ἀρρωστος. Μὴ μείνετε πολὺ ὧρα. Νὰ φροντίσετε νὰ φύγετε γρήγορα.

— Ἐκεῖνος τὸ ἐξήγησε αὐτό; ρώτησε ἡ νέα δειλά.

— Ὅχι, τὸ ζητώ ἐγώ.

Ἐκείνη στάθηκε. Μετρήθηκε ἐχθρικά μετὸ βλέμμα.

— Πόση ὦρα μου δίνετε; ρώτησε ἐκείνη μ' ἀγανάκτησι. Πέντε, δέκα λεπτὰ;

Τότε ὁ γέρος ἐξεραγγή. Πῶς; Ἐρχόταν αὐτὴ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ τοῦ μπῆ στὴ μύτη; Ἀρχισαν νὰ βρῶνται μετὰ

πάθος, μετὰ ἐχθρὰ, καὶ αἱ ὄψεις ἐφθάναν ἕως τὸ δωμάτιο τοῦ φτωχοῦ ἀρρωστοῦ καὶ τὸν κτυποῦσαν στὴν καρδιά. Ἄκουγε ὠχρὸς σὰν πεθαμμένος, στηριγμένος στὸ μαξιλάρι του. Ἄκουγε μαζί μετὴ φωνὴ τοῦ πατέρα του, τὴ φωνὴ τῆς μητέρας του, πὸ προσπαθοῦσε νὰ συμβιβασθῆ τὰ πράγματα. Ἐπὶ τέλους ἄκουσε τὸ γέρο νὰ λέγῃ αὐτῆς τῆς λέξεις:

— Ἔξω ἀπὸ δῶ!

Ἀκούσθηκε μιὰ γυναικεία φωνή, ἡ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης του, πὸ φώναζε:

— Ἐρρίκε!

Τότε ἔκαμε μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια καὶ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Προχώρησε... Ἦταν τόσο ἀδύνατος, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ περπατήσῃ. Κατόρθωσε ὅμως νὰ φθάσῃ ἕως τὸ παράθυρο καὶ νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι του στὸ δρόμο καὶ ἐπρόφερε τὸ λατρευτὸ τῆς ὄνομα... Εἶδε μιὰ σκιά νὰ ἀπομακρύνεται καὶ ἄκουσε ἕνα λυγμὸ.

Ὅταν ἡ σκιά χάθηκε ὁ Ἐρρίκος ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ἐπῆσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὸ παράθυρο ἐξαντλημένος. Σὲ λίγο οἱ δικοὶ του τὸν περιεκύκλωσαν. Ἦταν ὁμοῦ ἀγὰ πειά. Κάτι εἶχε σπάσει μέσα του. Κι' ἀπὸ αὐτὴ τῆ στιγμὴ ἄρχισε ἡ ἀγωνία.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἐμίλησε σὲ κανένα. Ἐρρίχνη μόνο σ' ὄσους τὸν τραγουλοῦσαν βουβὰ βλέμματα περιφρονήσεως καὶ ξεψύχησε χωρὶς μιὰ λέξι ἀγάπης ἢ συγνώμης...
Ἀδύουτος Ντυπουῖ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ μεγαλύτερον ὄρολόγιον

Τὸ μεγαλύτερον ὄρολόγιον τοῦ κόσμου εὐρίσκεται στὸ Δημαρχεῖο τῆς Φιλαδελφείας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ διάμετρος τῆς πλακῆς τοῦ ἔχει μῆκος 10 μέτρων. Τὸ μῆκος τοῦ λεπτοδείκτου εἶνε 4 μέτρα καὶ τοῦ ὠροδείκτου 2 1/2. Τὸ βάρος τοῦ κώδωνος τοῦ σημαίνοντος τὰς ὥρας εἶνε 25.000 χιλιόγραμμα. Τὸ τεράστιο αὐτὸ ὄρολόγιον χορδίζεται διὰ μιᾶς μικρᾶς ἀτμομηχανῆς, ἥτις συγχρόνως θέτει εἰς κίνησιν καὶ τὴν δυναμομηχανὴν διὰ τῆς ὁποίας φωτίζεται ἡ πλάξ του.

Τὰ αἷτια τῆς ἀϋπνίας

Ἡ ἀϋπνία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προέρχεται, ἀπὸ κακὴ καὶ ἀνακτο διαίτα τοῦ στομάχου ἀπὸ ἔλλειψη κινήσεως τοῦ σώματος, ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ κάπνισμα, τὴν πολυφαγία στὸ βραδινὸ φαγητὸ, ἀπὸ κατάχρησιν καφέ, τσαγιού, πιστῶν καὶ κρασιοῦ. Ἡ θεραπεία τῆς δὲ συνίσταται στὸ ν' ἀποφεύγουμε ὅλα τὰ παραπάνω καὶ μόνον ἄν, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐξακολουθῆ ἡ ἀϋπνία, τότε πρέπει νὰ καταφεύγουμε ἀσφαλῶς στὸν γιατρό.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΟ ΓΡΑΨΙΜΟ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Τὸ γράψιμο, ἀποτέλεσμα συνδυασμοῦ τῶν νεύρων, τῶν μυῶν καὶ τοῦ ἐγκεφάλου, περιέχει καὶ φανεροῦναι ὀλόκληρον τὴ διάνοιάν μας. Ἔτσι ἕνας καλὸς γραφολόγος ἔχων ὅπ' ὄψει τοῦ ἑνα χειρόγραφου, μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ πὸ τὸ ἔγραψεν.

Ἡ γραφολογία εἶνε σχεδὸν ἐπιστήμη, ἐπιστήμη πὸ ἔχει βάσεις ἀρκετὰ στερεάς.]

Ἐκ τοῦ περιήμου βιβλίου τοῦ διασημοῦ γραφολόγου Ἀρσέν Ἀρῆς ἀντιγράφωμεν ἐδῶ μερικὰ κομμάτια, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, σχετικὰ μετὸς διαφόρων γραφικῶν χαρακτήρας.

Ἡ κατιοῦσα γραφὴ, ἐκείνη δηλαδὴ τῆς ὁποίας οἱ γραμμὲς τείνουν διαρκῶς πρὸς τὰ κάτω, φανεροῦναι ἀνθρώπου; ὀδυνάτου; δειλοῦ; ἀτόλιμου; μελαγχολικοῦ; καὶ ἀσθενικοῦ.

Ἡ γραφὴ τῆς ὁποίας τὰ γράμματα ἔχουν μικρὰν κλίσιν πρὸς τ' ἀριστερὰ ἢ τὰ δεξιὰ φανεροῦναι ἀνθρώπου; κρηφίνου; πανορθοῦ; καὶ πονηροῦ;. Οἱ ἀνωμμογράφοι συνήθως τέτοιον γραφικὸν χαρακτήρα ἔχουν.

Ἡ ἀσύμθετος γραφὴ, ἐκείνη δηλαδὴ τῆς ὁποίας τὰ γράμματα δὲν συνδέονται, ἀλλὰ εἶνε χωρισμένα, τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο, φανεροῦναι ἀνθρώπου; ἰδαιλιστῆ; νεωτεριστῆ; καὶ ἐπευρετικῆ;. Τέτοιον ἦταν τὸ γράψιμο τοῦ Μισελῆ, τοῦ Σατωικριαν καὶ τοῦ μεγάλου ζωγράφου Ντορέ.

Ἡ σταθεράκαὶ ἀκλόνητος γραφὴ φανεροῦναι τοὺς ἰσχυρογνώμονας; τοὺς δεσποτικούς; τοὺς βίους; καὶ ἐπαναστατικούς; χαρακτήρας. Ἔτσι ἔγραψεν ὁ Βίσμαρκ.

Τὰ μεγάλα στρογγυλά γράμματα εἶνε χαρακτηριστικὰ τῶν ἀδόλων, εἰλικρινῶν καὶ μεγαλοψύχων ἀνθρώπων. Ἔτσι ἔγραψε ὁ ποιητῆς Ἐρβεντιᾶ, ἔτσι δὲ ἰδίως γράφει, ὡς γνωστὸν, καὶ ὁ ποιητῆς καὶ συνεργάτης μας κ. Ρ. Φιλῆρας !!

Οἱ φιλόδοξοι καὶ οἱ ματαιόδοξοι ἔχουν γραφικὸν χαρακτήρα ἀναρχώμενον.

Ἡ ἀκατανόητος καὶ ἀνόμαλος γραφὴ, τῆς ὁποίας τὰ γράμματα καὶ αἱ λέξεις ἔχουν ἄνισον ὕψος, χαρακτηρίζει τοὺς διατακτικούς; τοὺς ἰδιοτρόπους; καὶ τοὺς ἀκαθορίστους; χαρακτήρας.

Γράμματα πὸ δὲ διαβάζονται φανεροῦναι χαρακτήρας κρηφίνου; καὶ διπλωματικούς;.

Ἡ συνδεθεμένη γραφὴ, δηλαδὴ ἐκείνη τῆς ὁποίας τὰ γράμματα κολλᾶνε στενὰ τὸ ἓνα μετὸ ἄλλο, φανεροῦναι πνεῦμα λογικὸ, πρακτικὸ καὶ διαπεραστικὸ.

Ἡ πρὸ, νὰ δεξιὰ κρητὴ γραφὴ φανεροῦναι εὐαισθητῆ; χαρακτήρας. Τόσο δὲ περισσότερο εἶνε εὐαίσθητος ὁ χαρακτήρ ὅσο περισσότερο γέρνει τὸ γράψιμο.

Τὸ μουντζουρωμένον γράψιμο προδίδει τοὺς σφοδρούς; τοὺς ὀξύθυμους; τοὺς σκληροῦς; τοὺς ἠδυπαθεῖς; τοὺς φιληδόνους; καὶ τοὺς λαίμαργους;. Τὸ γράψιμο αὐτὸ καμμιά φορὰ τὸ ἔχουν καὶ οἱ κακοῦργοι.

Οἱ λεπτογράφοι, οἱ μικρολόγοι, οἱ πολυμαθεῖς γράφουν μετὰ φιλιὰ, μικρὰ γράμματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πρωτοτύπους; τοὺς καλλιτέχνας; τοὺς εὐφραντάστους; καὶ τοὺς χαριτωμένους; τῶν ὁποίων ὁ γραφικὸς χαρακτήρ, χωρὶς νὰ εἶνε ἀκατανόητος; ἔχει κάτι τὸ προσκοικὸ.

Ἀναφερόμεν τέλος; τὴν ἔρπουσαν καὶ ὀφιοδὴ γραφὴ ἣ ὁποία προδίδει ὀρδιούργους; τὴν στενὴ καὶ συνεσφιγμένη τῶν φιλαργῶν; τῆ ἀπλῆ τῶν μετριοφρόνων; τὴν ὑπερσηφωμένη τῶν ἀλαζόνων; τῶν ἀπταρέσκων; καὶ τῶν ἀριστοκρατικῶν φύσεων; καὶ τὴν χονδροειδῆ τῶν κοινῶν καὶ ὀνητῶν.

Ὁ Γραφολόγος

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΟΣ

ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ Ο ΕΡΩΣ

Ἄχι... ἐστέναξεν ἡ Ἀραβέλλα, δὲν θὰ ἀκούω πιά τὰ βήματά του ἀπ' τὸν κῆπο τὸ βράδυ, διὰν θὰ σημαίῃ ὀκτὴ ἡ ὦρα. Οὐτε θὰ ἰδῶ τάφωτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ ἀναμμένα... νὰ τὸν περιμένουν... τὸν ἀγαπημένον μου!...

— Γιατὶ φιλάτη μου! τὴν ἐρώτησεν ἡ συμπαθεστὴ φίλη τῆς. — Οὐτε θὰ καθῆσθαι πλέον ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν σοφά; τρεῖς νύκτας τὴν ἑβδομάδα τακτικῶς νὰ μοῦ λέγῃ τὸσα ὠραία πράγματα, νὰ μοῦ βαστὰ τὰ χέρια καὶ νὰ με σφιγγῇ εἰς τὴν ἀγκαλιά του.

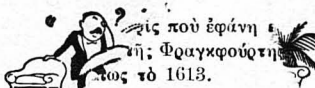
— Ἀραβέλλα, μετὰ τρομάξεις!...

— Ἀπόψε... οἱ βέβαια!, ἀπόψε, φιλάτη μου, θὰ κάψω ὄλας ἐκείνας τὰς τρυφεράς ἐπιστολάς σου, εἰς τὴν θεράστου τοῦ δωματίου μου!...

— Μὰ τί συμβαίνει; ἔχεις σκοπὸν νὰ τὸν παρατήσῃς;

— Νὰ τὸν παρατήσω! ὄχι!... ὄχι! τὸν πανδρεύομαι!...

Ζὰκ

Ὁ Συλλέκτης